

JANUSZ BIESZK

poleca w duchu niniejszej sentencji:

*Najpierw Cię ignorują, potem śmieją się z Ciebie,
później z Tobą walczą, później wygrywasz – Mahatma Gandhi*

PROKOSZ

LECHVS

KRONIKA
SŁOWIAŃSKO-SARMACKA

BELLONA

PROKOSZ

KRONIKA SŁOWIAŃSKO-SARMACKA

Wstęp
JANUSZ BIESZK

BELLONA
Warszawa

SPIS TREŚCI

Janusz Bieszk, Wstęp do współczesnego wydania	I
KRONIKA POLSKA PRZEZ PROKOSZA W WIEKU X NAPISANA	
Przedmowa Wydawcy	3
Imiona Xiążąt i Królów wspomnianych w tem dziele	13
<i>Kronika Słowiańsko-Sarmacka Prokosza . . . . .</i>	<i>17</i>
Rozdział I: <i>Starodawne narody na miejscu teraźniejszy Polski kiedyś mieszkające . . . . .</i>	<i>17</i>
Rozdział II: <i>Początki, procedery i różne rewolucye Królestwa Polskiego . . . . .</i>	<i>27</i>
Rozdział III: <i>Rewolucyą polskiego królestwa pod panowaniem Lecha, Wyszomira, iego potomków i XII pierwszych Woiewodów zawierający . . . . .</i>	<i>39</i>
Rozdział IV: <i>Dalszą Polskiego Królestwa rewolucyją pod panowaniem domu Krakusowego i iego familii, także XII Woiewodów powtórných i Przemysłem albo Leszkiem I w sobie zawierający . . . . .</i>	<i>55</i>
Rozdział V: <i>Pod panowaniem pięciu Xiążąt domu Leszkowego aż do Piasta Polskiego rewolucyą Królestwa obiaśniający . . . . .</i>	<i>83</i>
Rozdział VI: <i>O panowaniu Piasta i trzech z domu iego Xiążąt, pod którymi Polskiego Królestwa krótko opisuie się rewolucya . . . . .</i>	<i>117</i>
Fragment Dzieiów Mieczysława I, Xiążenia Polskiego	175
Fragment Roczników	185
Bibliografia z poszytu o statystyce z rękopisma Morawskiego wypisana	189

Janusz Bieszk poleca w duchu
niniejszej sentencji:

*Najpierw Cię ignoruję,
Potem śmieją się z Ciebie,
Później z Tobą walczą,
Później wygrywasz.*

Gandhi Mahatma

WSTĘP DO WSPÓŁCZESNEGO WYDANIA

Drodzy Czytelnicy,

Jestem przekonany, że zgodnie z treścią i duchem powyższej sentencji Gandhiego oficjalne uznanie *Kroniki słowiańsko-sarmackiej* Prokosza za wiarygodną ostatecznie zwieńczy jej los!

Według m.in. *Catalogus Episcoporum Cracoviensium* – Katalogu Biskupów Krakowskich oraz *Annales Polonorum* – Roczników Polańskich (patrz na końcu), jak również kroniki Kagnimira z XI wieku, pierwszym arcybiskupem w Krakowie był Prokosz (Prohorius, Prohor, Prochorus), który piastował tę godność kościelną przez 20 lat w okresie 966–986, a więc za panowania króla Mieczysława II Stratega (957–999). Prawdopodobnie był hierarchą Kościoła chrześcijańskiego obrządku słowiańskiego (cyrylo-metodiańskiego). Wśród Lechitów, czyli ówczesnej szlachty, uchodził za sławnego historyka znanego pod imieniem Prokosz.

Jego następcą w tym samym obrządku był arcybiskup Prokulf (Proculphus), który urzędował przez 10 lat w okresie 986–996.

Kronika Prokosza jest naszą najstarszą, w dużej części zachowaną kroniką lechicką, w postaci ręcznych odpisów z tekstu pierwotnego wraz z komentarzami historyków z XVI wieku (z czasów króla Stefana Batorego) oraz XVIII wieku (z czasów rozbiorów).

Po uzyskanej informacji jej rękopis został odnaleziony w 1823 roku przez *Męża równie orężem, jak i piórem znamienitego*, generała brygady Franciszka Morawskiego, patriotę polskiego, w kramie żydowskim w Lublinie, gdzie w wyrywane z niego kartki, był zawijany sprzedawany towar. Powyższy uratowany rękopis generał, pewny co do jego autentyczności, odkupił od Żyda oraz oficjalnie złożył w Bibliotece Towarzystwa Królewsko-Warszawskiego Przyjaciół Nauk!

Prawdopodobnie kronika Prokosza po prostu krążyła w XVII, XVIII wieku i na pewno także wcześniej wśród społeczeństwa polskiego w postaci wielu różnej wielkości ręcznych odpisów, w ukryciu i obawie przed władzami i zaborcami, w celu przetrwania tego okresu i zachowania kroniki dla potomności!

Dopiero wydawca Hipolit Kownacki odważył się ją wydać w 1825 roku na podstawie wyżej wymienionego rękopisu, składającego się z trzech poszytów – czym wywołał poruszenie i zainteresowanie w środowisku ówczesnych historyków.

Kilka miesięcy po wydaniu kroniki stanowisko zajął również Joachim Lelewel w opracowaniu pt. *O kronice czasów bajecznych Prokosa kronikarza z X wieku* (patrz na końcu) – jak niżej:

Zebrane mozolnie przez historyków podania i uczynione z nich domysły, zawsze za chwalebłą pracę uważać należy..., ale też posądzać nie można dawnych historyków, ażeby wszystko zmyślali; a kiedy to przypuścimy, czytamy chętnie zebrane ich pracy owoce, nie odrzucamy domysłów gruntownych i nie wyrzekamy się sami czynić im podobnych. Najuczeńsi historycy byli tego samego zdania: a nasz Naruszewicz niewzgardził dziejami niepewnymi polskiego narodu. Wreszcie dali nam tego przykład Rzymianie..., a teraz gorliwy jeden nasz ziomek przystąpił się dziejom krajowym wydaniem Kroniki Prokosa z X wieku, o której krótką wzmiankę uczynić widzimy się w obowiązku. Odkrycie kroniki Prokosa winniśmy znanemu ze świata i gorliwości generałowi Morawskiemu. Dziwnym trafem ten ważny rękopis wynaleziony został w kramie żydowskim w Lublinie... ale Prokosz zdumiewa czytającego i w ciekawość wprawia tem więcej, gdy chociaż do najdawniejszych pisarzy historyi naszej z Kagnimirem należy, dziwną jest rzeczą atoli, z kąd czerpał te wiadomości; bo go posądzać o zupełny fałsz niemożna, ale też może w tem dziele została jakaś daleka tradycja, wsparta na powadze rękopisów, które uledez mogły wszystko niszczącemu czasowi.

Równocześnie wydawca J.K. Żupański, w pośmiertnym wydaniu tomu XVIII prac Joachima Lelewela w 1865 roku nadmieniał w przedmowie – jak niżej:

Odkrycie kroniki Prokosza wzbudziło żywe zajęcia. Dat o niej swoje postrzeżenia Lelewel..., nie chciał jednakże twierdzić, aby ona zupełnie fałszywą być miała. Nie wszystko co w niej zawarte, za same bajki poczytywać wolno. Kronika Prokosza oczekuje jeszcze swojego badacza. Jej pierwszy wydawca nie wystarczał rozległemu i trudnemu zadaniu, a J. Lelewel, zaiste sędzia właściwy, zachęcał ku dalszym rozważaniom, skoro jej wiarygodności stanowczo nie zaprzeczał.

Jak wynika z powyższych cytatów, Joachim Lelewel nie miał negatywnego stosunku do kroniki Prokosza, a wręcz przeciwnie, był nią zaintrygowany, doceniał jej wyjątkową treść i wartość poznawczą oraz zalecał dalsze analizy i badania. Jednocześnie chwalił *gorliwego ziomka za przystąpienie się dziejom krajowym oraz jej wydanie!*

Natomiast przypisywane mu przez historyków znalezienie podobno w Wilnie jakiegoś odpisu kroniki Prokosza z datą 21 czerwca 1764 roku i tylko przypuszczenie, że jego twórcą mógł być niejaki fałszerz P. Dyjamentowski (1694–1774), nie było i nie może być żadnym dowodem, ponieważ:

1. Nie znalazłem żadnej informacji Joachima Lelewela czy jego wydawcy na ten temat oraz opisu tego rękopisu – mógłby to być ewentualnie jeden z krążących w społeczeństwie odpisów kroniki Prokosza i nic ponadto.

2. Twórcą tego rękopisu nie mógł być w ogóle P. Dyjamentowski, bowiem miałby wtedy dokładnie

17 lat (!) i świadczą o tym dowodnie daty podane w komentarzach historyków w kronice Prokosza: pierwszego, piszącego w 1576 roku (par. V, str. 36–38), oraz drugiego, piszącego w 1711 roku (par. IV, str. 35–36), potwierdzone dodatkowo w 1825 roku przez wydawcę kroniki w Przedmowie!

3. Chłopak 17-letni w żaden sposób nie mógł napisać tej wspaniałej, bogatej w informacje i złożonej kroniki starożytnej Lechii.

4. Przeczą temu powyżej zacytowane wypowiedzi, zarówno Joachima Lelewela, jak i jego wydawcy Jana K. Żupańskiego.

W związku z powyższym negowanie wiarygodności Kroniki Prokosza przez ponad 250 lat w oparciu o niesprawdzoną informację było całkowicie nieuzasadnione i kompromituje naszą historiografię oraz niektórych historyków, którzy – jak widać – nie zechcieli dokładnie przeczytać i zanalizować wzgardzonej kroniki.

Kronika Prokosza była i jest całkowicie wiarygodna, będąc naszą perełką wśród lechickich kronik, ale była zacięcie zwalczana przez zaborców i ich agentów, by pozbawić nas lechickiej historii starożytnej.

Ze wspomnianych wyżej trzech „poszytów” uratowanej kroniki treść pierwszego w całości włączono do pierwszego wydania z 1825 roku, a mianowicie odpisy ręczne: tekstu kroniki Prokosza, fragmentów

Dziejów Mieczysława I i anonimowych *Roczników* oraz komentarze historyków z XVI i XVIII wieku.

Natomiast z drugiego tzw. poszytu o statystyce włączono tylko wiadomości o dawnych pisarzach lechickich (polskich) i ich dziełach pod nazwą Bibliografia.

Trzeci poszyt wyłączono jako nie dotyczący historii i mniej ważny.

Tak więc wydana pod oryginalnym tytułem (bez „ń”) jako *Kronika Słowiansko Sarmacka Prokosa z X wieku (Chronicon Slavo Sarmaticum)* zawierała treść następującą:

- Przedmowa Wydawcy;
- *Imiona Xiążąt i Królów* (poczet);
- *Kronika Słowiansko Sarmacka Prokosa*, Rozdziały I–VI;
- Fragment *Dziejów Mieczysława I. Xiążęcia Polskiego*, paragrafy 15–17;
- Fragment *Roczników* (950–957);
- Bibliografia.

Niestety, stwierdzono braki w tekście, to jest wydarze karty lub puste, niezapisane – jak niżej w:

- Rozdziale III – cztery pierwsze paragrafy;
- Rozdziale IV – w szóstym paragrafie nie dopisano kilkunastu wierszy, a w czternastym paragrafie pozostawiono dwie karty puste, na których miały być dopisane dzieje księcia Wrocisława;
- *Dzieiach Mieczysława I* – czternaście pierwszych paragrafów;
- Rocznikach – na końcu.

Dla większej przejrzystości rozdzielono właściwy tekst kroniki od przypisów własnych historyków komentatorów. Ponadto zachowano podział na sześć rozdziałów, ale zrezygnowano z podziału na paragrafy.

Jednoznacznie dało się zauważyć pracę dwóch historyków, którzy dopisywali komentarze do tekstu kroniki Prokosza. Pierwszy pracował nad jej tekstem w 1576 roku, do którego doprowadził chronologię władców z wyliczeniem lat panowania *aż do dzisiejszego Stefana króla* – Batorego.

Z kolei drugi historyk pracował nad nią w 1711 roku, w którym zakończył swoją chronologię panujących władców z podaniem okresu panowania.

Wydawca stwierdził, że drugi historyk komentator zarówno przepisywał przypisy pierwszego, jak i je przekształcał oraz rozszerzał. Jednak zauważył również zachowane w przypisach archaizmy językowe z XVI wieku, nieużywane już w wieku XVIII.

W poczcie władców Lechii Prokosz zaczął wymieniać pierwszych z nich już od XVIII wieku p.n.e., opisując w X wieku ich panowanie w tzw. Roku Świata, który należy przeliczyć według tzw. Roku Stworzenia Świata 3761 p.n.e., czyli tzw. ery żydowskiej! Tylko przyjęcie tej daty pozwala prawidłowo przeliczyć znane Prokoszowi okresy panowania siedmiu władców starożytnych w Lechii – jak niżej:

Władca	Rok Świata	Po przeliczeniu p.n.e.
Lech	2032–2082	1729–1679
Filar (Filan)	2082–2112	1679–1649
Lassota	?–2282	?–1479
Szczyt	2279–?	1482–?
Alan II	?–2489	?–1272
Wandal	2489–?	1272–?
Polak (Polach)	3530–3573	231–188

Generalnie Prokosz wymienił w swojej kronice 39 władców (królów i książąt) Lechii, z których 17 panowało w erze starożytnej oraz 22 w erze nowożytnej. Poza tym wykazał dwa dłuższe okresy panowania Dwunastu Wojewodów i jeden krótszy okres Bezkrólewia w Lechii.

Poczet książąt i królów według kroniki Prokosza (po przeliczeniu lat) przedstawiał się następująco:

Władca	okres panowania	lat
Sarmata	p.n.e. XVIII wiek	
Kodan		
Lech	1729–1679	50
Filar (Filan)	1679–1649	30
Car		
Lassota	?–1479	
Szczyt	1482–?	
Alan II	?–1272	
Wandal (Wiendal)	1272–?	

Władca	okres panowania	lat
Listyg (Lis) A.M.*	(336–323)	
Polak (Polach)	231–188	43
Lisz		
Posnan		
Sandomir (książę)		
Lublin (książę)		
Lubusz (książę)		
Lech J.C.**	(59–44)	
Wisław	n.e. 35–91	56
Witosław	91–127	36
Haldwiryk	?–292	
Wiszomir (Wyzymier)	292–340	48
Mieczysław	340–388	49
Radgoszcz	388–394	6
Witkow (Witosław)	394–?	
12 Wojewodów	659–694	35
Krok I	694–728	34
Krok II	728–733	5
Lech II	733–735	2
Wenda	735–740	5
12 Wojewodów	740–760	20
Leszek I (Przemysław)	760–780	20
Leszek II	780	4 godz.
Leszek III	780–800	20

---

* A.M. – w okresie panowania Aleksandra Macedońskiego.

** J.C. – w okresie rządów Juliusza Cezara.

Leszek IV	800–824	24
Pompil (Popiel I)	824–830	6
Pompil (Popiel II)	830–840	10
Bezkrólewie	840–842	2
Koszyszko	842–862	20
Ziemowidz	862–892	30
Wrocisław	892–896	4
Leszek V	896–921	25
Ziemonomysł	921–957	36

Powyższy poczet władców Lechii został szczegółowo omówiony w mojej książce *Słowiańscy królowie Lechii* (patrz str. 145–216).

Ponadto ich panowanie w tym okresie uwiarygodniły rezultaty zarówno badań genetycznych w latach 2010–2013, potwierdzających ciągłe zamieszkiwanie *in situ* ziem Lechii od 10 700 lat przez Ariów-Słowian o haplogrupie R1a1a7 Y-DNA (jak wyżej, patrz str. 30–32), jak i badań archeologicznych, potwierdzających budowanie przez nich osad, miast, grodów, portów, megaksylonów już od 6000 roku p.n.e. Dotyczy to m.in. miejscowości: Zagórzycze, Kornice, Żyglin, Browino, Zosin, Trzcinica, Bronocice, Bruszczewo, Słonowice, Rudno Górne, Izbica Kujawska, Dolice, Horodyszczce, Grzybiany. Mamy tam do czynienia nie tylko z kompleksami drewniano-ziemnymi wzmocnianymi kamieniami, ale również kamiennymi, czego przykładem jest warownia w Maszkowicach na tzw. Górze Zyndrama

z 1750 roku p.n.e. (jak wyżej, patrz str. 217–231, oraz *Chrześcijańscy królowie Lechii*, patrz str. 17–19)!

Jest logiczne, że w tych czasach ery starożytnej Ariowie-Słowianie musieli być już zorganizowani i stosować określoną technologię konstrukcyjną. Ktoś bowiem musiał podjąć decyzję, ktoś inny zaplanować budowlę, a jeszcze inny – kierować procesem budowlanym.

Stąd treści i daty podane przez Prokosza w jego kronice nie powinny budzić żadnego zdziwienia, tym bardziej że opisane w niej panowanie wielu władców Lechii, starożytnych i średniowiecznych, zostało potwierdzone przez kilkanaście naszych kronik, jak również wiele dzieł zagranicznych autorów, takich jak np.: T. Nugent, E. Brydges, J. Anderson, *Roczniki fuldajskie*, *Roczniki kweðlinburskie*, J. Aventinus, *Kronika norymberska*, d'Éginhard, *Schlachten im Mittelalter...*, P. Godwin, *Die Theilung Polens*, F.S. (*Słowiańscy Królowie Lechii*, patrz str. 124–128 i bibliografia, oraz *Chrześcijańscy królowie Lechii*, patrz str. 12–20 i bibliografia).

Jako przykład i dowód mogą posłużyć niektórzy władcy Lechii, wymieniani w tych samych okresach panowania, bitwach czy walkach zarówno przez Prokosza, jak i różnych historyków czy kronikarzy zagranicznych – jak niżej:

1) Prokosz
(X w.)

1) Nugent, Brydges, Anderson
(XVIII, XIX w.)

Królowie Lechii:

Wisław 35–91

Visilaus 35–91

Witosław 91–127

Vitilaus 91–127

Haldwiryk* ?–292

Alberyk* (?) 237–292

Wyzymier 292–340

Wisimar 292–340

Mieczysław 340–388

Miecilaus 340–388

Radgoszcz 388–394

Radagastus 388–394

Witosław II 394–?

Vitilaus II 394–?

2) najazd na Italię
w 405 r. i śmierć
w 406 r.

2) *Kronika norymberska*,
(XV w.), jak wyżej
(XVIII, XIX w.)

Radgoszcz

Radagaisus/Radagastus

3) *Królowie Lechii*
(*Dynastia Lechitów*)

3) *Die Theilung Polens (Die Dy-*
nastie der Lechen, XIX w.)

Lech I** 1729–1679 p.n.e. Lech I 550–655

Wyzymier (292–340) Wizimir 655–695

---

* Karta z opisem króla Haldwiryka została wydarta w kronice Prokosza i pozostała tylko data zgonu przy nazwisku. Był on ojcem Wyzymiera, natomiast u trzech historyków ojcem Wisimara był Alberyk, panujący w tym samym czasie. Haldwiryk czy Alberyk mieli ojca Teneryka, więc musiała to być ta sama osoba, tylko różnie nazywana lub która później przyjęła inne imię.

** Zaborca odciął naszą starożytną historię i zaczął ją od 550 roku. Jednak występuje długa lista tych samych władców – brak

XII Woiewodów 659–694	XII. Palatine 695–700
Krok I 694–728	Krakus I 700–728
Krok II 728–733	–
Lech II 733–735	Lech II 728–750
Wenda 735–740	Wanda 750–760
XII Woiewodów 740–760	XII. Palatine 760–770
Leszek I Przemysław 760–780	Leszek I Przemyslaus 770–804
Leszek II 780	–
Leszek III 780–800	Leszek II 804–810
Leszek IV 800–824	Leszek III 810–825
Popiel I 824–830	Popiel I 825–830
Popiel II 830–840	Popiel II 830–869 [860]
Bezkrólewie 840–842	–
Piast 842–862	Piast 860–884
Ziemowidz 862–892	Ziemowit 884–894
Wrocisław 892–896	–
Leszek V 896–921	Leszek IV 894–913
Ziemiomysł 921–957	Ziemiomyst 914–958

---

tylko trzech – oraz poza pierwszymi dwoma są niewielkie różnice w latach panowania. Zaborca także uznał naszą Dynastię Lechicką!

3) Anderson (XVIII w.)***

The Rulers and Kings of Poland (Władcy i królowie Polski)

Lechus I 550

Visimer

12 Palatines

Cracus I 700

Cracus II

Lechus II

Vanda 750–759

—

Premislaus 760–780

Lescus 780

Lescus II 780–805

Lescus III 805–815

Popielus I 815–820

Popielus II 820–823?/833

Interregnum 833–842 (Bezkrólewie)

Piastus 842–861

*** Angielska lista władców Andersona także zaczyna się od 550 roku, tak jak wyżej wymieniona lista niemiecka. Autor podaje błędnie okresy rządów starożytnych królów Lechusa I i Visimera, a dalej lista jest zgodna z listą Prokosza, poza niewielkimi różnicami w latach panowania. Zawiera ponadto władców Krakusa II i Leszka, panującego kilka godzin w 780 roku i straconego po wykryciu oszustwa na wyścigach o koronę, a także okres Bezkrólewia.

Należy podkreślić, że wyżej w punkcie 1) lista władców Andersona jest również zgodna z listą starożytnych królów Lechii Prokosza!

Ziemovitus 861–892

—

Lescus IV 892–913

Ziemomislus 913–964

4) Bitwa w 805 r. n/Ochrzą, pod Chebem	4) d'Éginhard, <i>Schlachten im Mittelalter...</i> (IX w.) (oprac. zbiorcze)

Lech

Lechon

Lecho

Roczniki fuldajskie,

(IX w.)

Lechone

Roczniki kweðlinburskie

(IX w.)

Lechone

- 5) Walki w 892 r.

Wielka Morawa

Wrocisław

- 5) Aventinus, *Roczniki
fuldajskie*

(XVI w.) (IX w.)

Vratizolaus Vrazlavone

Należy szczególnie podkreślić i odnotować, że Prokosz w swojej wspaniałej kronice zawarł ogromną liczbę różnych ciekawych faktów i tzw. smaczków historycznych dotyczących starożytnych obyczajów, wierzeń i zdarzeń, jak również szczegółów na temat organizacji życia politycznego, społecznego (także seksualnego) i gospodarczego Lechii. Również informacji na temat organizacji sądów w prowincjach, armii i metod prowadzenia wojen, wyboru króla czy

wojewody, hierarchii władzy i stanowisk w miastach, grodach oraz władzy książęcej w dzielnicach, tego starożytnego i wielkiego Lechickiego Imperium. Ponadto opisał organizację i metody działania wiecu słowiańskiego oraz rolę starszyny. Także szczegółowo przedstawił okresy szczególne w funkcjonowaniu Imperium Lechitów, a mianowicie dwa okresy panowania Dwunastu Wojewodów oraz okres Bezkrólewia. Żadna postronna osoba żyjąca 800 lat później w Polsce nie byłaby w stanie tego wymyślić i tak profesjonalnie spisać w formie kroniki!

Na zakończenie mojej próby prezentacji i oceny tej wyjątkowej i unikalnej kroniki lechickiej chciałbym uwypuklić, że oprócz wyżej wymienionego generała brygady Franciszka Morawskiego kronikę Prokosza uznali za wiarygodną i prawdziwą nasi dwaj wybitni badacze, historycy i patrioci polscy: Julian Ursyn Niemcewicz oraz Tadeusz Wolański, żyjący i pracujący w trudnym i niebezpiecznym okresie pod zaborami. Właśnie Ich wybór wbrew zaborcom i Ich słowiańska dusza oraz finalna pozytywna decyzja powinny być dla nas, Polaków, przykładem, a także miarodajne, wiążące i decydujące co do autentyczności źródła!

Wyrażam nadzieję, że w świetle powyższych dowodów *Kronika Prokosza* zajmie wreszcie należne jej pierwszorzędne miejsce wśród naszych lechickich kronik.

Z całego serca namawiam wszystkich Czytelników, Polaków, którym nie jest obojętna wielka prze-

szłość naszego lechickiego narodu i wybitnych starożytnych władców Lechii, do zapoznania się z tą najstarszą, ponad 1000-letnią *Kroniką Prokosa*, którą niniejszym, w nowej szacie, prezentuje i przybliża nam Wydawnictwo Bellona SA.

Wielka Sława Kronikarzowi Prokoszowi
i jego Słowiańsko-Sarmackiej Kronice!

Janusz Bieszk

Gdynia, grudzień 2016 r.

Bibliografia

- Annales Poloniae, Monumenta Germaniae Historica*, Hannoverae 1846.
- Bieszk J., *Słowiańscy królowie Lechii. Polska starożytna*, Warszawa 2015.
- Bieszk J., *Chrześcijańscy królowie Lechii. Polska średniowieczna*, Warszawa 2016.
- Polska, Dzieje i Rzeczy Jej, rozpatrywane przez Joachima Lelewela*, t. XVIII, *Rozbiory Dzieł*, t. II, rozdz. XVI, Poznań 1865.

NAJBARDZIEJ SENSACYJNY DOKUMENT W DZIEJACH POLSKI!

X wiek, krakowski arcybiskup Prokosz (Prohorius) spisuje swoją niezwykłą kronikę, zawierającą poczet trzydziestu dziewięciu królów i książąt Sarmacji wraz z opisem dziejów starożytnej i wczesnośredniowiecznej Lechii od około 1700 roku p.n.e. aż do czasów mu współczesnych. Może korzystać z nieznanych nam źródeł – kronik i rękopisów, które później zaginą w dziejowej zawierusze.

Kronika Prokosza została po raz pierwszy opublikowana w 1825 roku, wzbudzając zrozumiałą sensację. Pomimo że Joachim Lelewel jej nie negował, część historyków uważa ją za mało wiarygodną. Z takimi opiniami kategorycznie nie zgadza się Janusz Bieszk (znany z bestsellerowego cyklu o królach Lechii), autor Wstępu do Kroniki, w którym przytacza argumenty za autentycznością źródła.

Moim zdaniem Kronika Prokosza była i jest całkowicie wiarygodna, zgodna z kilkunastoma późniejszymi kronikami lechickimi oraz wieloma kronikami, rocznikami i dziełami zagranicznymi, które wymieniam we Wstępie. Ta perełka wśród lechickich kronik była zwalczana przez zaborców i ich agentów w celu pozbawienia nas, Polaków, starożytnej historii lechickiej. Ale jej czas, czas szerokiej społecznej akceptacji w Polsce nadchodzi.

Janusz Bieszk

ISBN 978-83-11-14413-2

Nr 12194

9 788311 144132 >

www.ksiegarnia.bellona.pl